

Hồi 46

Ai Gây Sóng Gió

Thanh Phong vội vã dẫn dắt Tử Lăng và Giang Thu Lăng xuống núi... Quả nhiên trên sơn lộ ba người còn gặp Hồ và Sư hai quan. Hồ và Sư hai thú to lớn dị thường thoát nom cực kỳ hung tợn, nhưng gặp phải Thanh Phong Lão Ni, chúng đều cúi đầu ngoan ngoãn rút lui, ba người bình an vượt hết đoạn đường xuống núi.

Đến chân núi, lão ni cô liền dừng chân đứng lại:

- Do sơn lộ này, hai thí chủ có thể bình yên ra khỏi vùng Ngoại Hoang Sơn, bản ni không thể đưa xa được nữa...

Tử Lăng vòng tay vái chào từ biệt:

- Đa tạ lão sư thái đã khó nhọc đưa chúng tôi đến đây, chẳng hay một khi Liên Tâm Sư Thái xuống chốn giang hồ, lão sư thái cũng sẽ cùng đi theo chứ?

Thanh Phong vội vã chấp tay, miệng niệm phật:

- Lòng của bản ni đã nguội lạnh từ lâu, nhưng nếu gia sư có ý định cho bản ni theo hầu, thì việc đó sẽ hạ hồi phân giải. Lương vị hãy保重 và đừng quên việc yêu cầu của bản ni lúc nãy nhé!

Nói xong ni cô liền quay ngoắt người, lại quày quả theo đường cũ lúc nãy trở lên.

Thình lình...

Một tiếng quát lạnh lạnh vang lên giữa đêm trường tĩnh mịch:

- Hãy khoan!

Tất cả đều giật mình quay lại, một mặt chuẩn bị ứng chiến.

Một người mình vận thanh y, mặt che kín, đã lù lù đứng cản lối về của Thanh Phong Lão Ni tự bao giờ.

Với một giọng cười the thé, người lạ mặt gần giọng hỏi:

- Tùng Phong ni nô tại sao bị giết?

Thanh Phong Lão Ni giạt mình ngơ ngác:

- Thí chủ là ai? Tại sao lại biết rõ việc ấy?

Giọng người lạ càng lạnh lùng hung bạo hơn:

- Hãy đáp ngay câu hỏi của ta mau!

Thái độ ngạo mạn xác xược của người lạ mặt làm Thanh Phong Lão Ni nổi nóng:

- Nếu thí chủ chẳng nói rõ tên họ cùng mục đích đến đây, chớ trách bản ni xuống tay mà không nói trước nhé!

Người lạ vụt cười lên sảng sặc:

- Rất tốt! Hãy ra tay xem nào!

Biết rõ tài nghệ của người lạ, Tử Lăng hốt hoảng kêu lên:

- Lão sư thái hãy cẩn thận, chớ nên khinh thường người này!

Thanh Phong Lão Ni đang định ra tay sửa trị cho người lạ một mẻ để chữa thói vô lễ kiêu căng, nghe Tử Lăng gọi vội ngưng tay hỏi vặn:

- Văn thí chủ biết người này chứ?

Văn Tử Lăng vội đáp:

- Nếu tôi không lầm! Người này chính là Giáo Chủ U Minh Giáo!

- À...

Tử Lăng còn nhớ rõ ràng, chính người áo xanh bịt mặt này, đã xuất hiện trong mộ huyết của Túy Tâm Tiên Tử, với thân hình luyện như sắt thép ấy, cùng một tài nghệ tuyệt vời, trong vòng hai chiêu, đã làm cho Thiếu Lâm Chưởng Môn mình mang trọng thương, và cũng chính là bà ta đã từ tay chàng đoạt thanh Túy Tâm đoản kiếm.

Với thái độ ung dung, người lạ cất giọng lạnh như băng:

- Đứng hồi chi cho nhọc, hôm nay gặp phải ta, cuộc đời các ngươi kể như đã kết thúc.

Thanh Phong Lão Ni suy nghĩ giây lâu, đoạn thốt:

- Nếu thí chủ quả là U Minh Giáo Chủ thì vinh hạnh cho Hạng Văn Phong này biết mấy... Lão ni hiện tại xin thay mặt cho gia sư, có lời mời Giáo Chủ đến bốn am để hầu chuyện!

Người lạ mặt không thừa nhận cũng không phủ nhận, cất tiếng cười lên sặc sụa:

- Gia sư nhà ngươi... Liên Tâm Lão Ni ấy à! Ta cũng muốn gặp mặt bà ta một chuyến. Nhưng... hiện tại ta muốn hỏi gấp Tùng Phong ni cô vì sao mà chết. Ngươi hãy mau nói rõ ra.

Thanh Phong Lão Ni ôn tồn đáp:

- Việc ấy xin thí chủ hãy đến hỏi gia sư sẽ rõ!

- Ta chỉ muốn nhà ngươi nói ra thôi!

- Xin thí chủ hãy nhã nhặn đôi chút. Phải biết rằng nơi vùng Ngoại Hoang Sơn, dưới chân đỉnh Hạng Vân Phong này, đâu phải là địa điểm, mà bất cứ người lạ nào muốn đến đây tự tung tự tác cũng được!

Người áo xanh cất tiếng cười lạnh lẽo:

- Nhà ngươi chẳng muốn đáp câu ta hỏi... Được! Số ngươi đã đến ngày tận rồi!

Nói xong người bịt mặt lật tay nhắm Thanh Phong Lão Ni phóng một chưởng.

Văn Tử Lăng cả kinh kêu to:

- Lão sư thái, hãy mau tránh xa!

Nhưng sự e ngại của Tử Lăng mặc dù đích đáng đi mấy, đâu có cản ngăn được lòng tự ái của Thanh Phong Lão Ni. Bà ta tự nghĩ, mình cũng là một tay võ công siêu đẳng, có lý đâu chưa giao thủ được một chiêu nào, lại tìm đường lẩn tránh dù thoát nom bên ngoài, bà thừa hiểu đối thủ là một tay cực kỳ lợi hại!

Chẳng chút do dự, lão ni cất tiếng quát to:

- Văn thí chủ chớ lo! Bàn ni tiếp thủ ba chiêu của bà ta xem sao.

Miệng vừa đáp, lão ni vừa vẩy tay phất ra một đạo chưởng phong nghênh đón.

Văn Tử Lăng âm thầm kêu khổ, thầm nghĩ:

"Dù cho võ công lão ni có cao cường bao nhiêu đi nữa, cũng không thể chịu nổi ba chiêu."

Chàng vừa nghĩ đến đây, biến cố đã xuất hiện...

Sau khi hai luồng chưởng lực va chạm nhau, Thanh Phong Lão Ni lập tức như trúng phải nọc độc, loạng choạng thối lui bảy, tám bước, miệng học máu tươi, mặt tái ngắt.

Người lạ mặt cười lên như nắc nẻ:

- Hãy đỡ chiêu thứ hai chứ?

Lòng tự ái bị thương tổn quá mạnh, Thanh Phong Lão Ni vội vã dốc hết toàn lực cho vào song chưởng đẩy mạnh ra...

Vẫn giữ thái độ như chẳng có việc gì, người lạ mặt đợi cho song chưởng gần kề, mới lật ngược bàn tay, quét mạnh ra một chưởng...

Sau một tiếng nổ kinh hồn, Thanh Phong Lão Ni như điều đứt dây, thân mình bị hất mạnh lên không, rơi khỏi nơi giao đấu hơn một trượng, toàn thân nhuộm đầy máu tươi, nằm yên không cựa cựa, hiển nhiên là mạng vong dĩ tuyệt!

Giang Thu Lãng cả kinh kéo tay Tử Lãng khẽ hỏi:

- Lãng ca, bà ấy chính là U Minh Giáo Chủ đấy hử?

Tử Lãng nheo mày đáp:

- Hiện tại chỉ suy đoán thôi, chưa có bằng chứng xác thực!

- Thế thì chúng mình nên nhanh chân lẫn tránh.

- Tại sao phải tránh?

Giang Thu Lãng hối hả giục:

- Cả giới võ lâm hợp lực còn không thắng nổi bà ta, đơn dựa vào sức nhỏ bé của hai chúng mình, em xem không thể địch lại được!

Tử Lãng buông tiếng thở dài:

- Lãng muội, anh nghĩ hiện giờ dù muốn trốn chạy, cũng không thể thoát được đâu!

Chàng vừa nói xong thì người áo xanh đã bước xấn tới gần kề.

Tử Lãng điềm nhiên hỏi:

- Bà vẫn còn nhớ mặt tại hạ chứ?

Người áo xanh cười sặc sụa:

- Ô...! Con cá lạc lưới ở Hiệp Lê Sơn...! Nhà ngươi bất quá sống thêm được bảy tám mươi ngày chứ gì...

Vẫn giữ vẻ thản nhiên, Tử Lãng nửa đùa nửa thật:

- Hôm nào ở Hiệp Lê Sơn bà che kín mặt, đến nay miếng the đen ấy vẫn chưa chịu gỡ ra hay sao...?

Người áo xanh nổi nóng:

- Nhãi con...! Tại sao ngươi lại muốn hỏi việc ấy...?

- Theo tôi nghĩ, thì lớp the đen ấy đã che kín đi một gương mặt, mà với dung nhan sắc có, chắc có lẽ phải mỹ miều lắm, nên không dám giương ra để mọi người chiêm ngưỡng chứ gì...?

Người áo xanh nổi giận gầm to:

- Già hôm nay nếu không đập nát thầy ngươi cho tan thành muôn vạn mảnh, thế không rời khỏi nơi này...!

Tử Lăng điềm nhiên mỉm cười:

- Điều ấy không lấy gì làm vinh dự cho lắm. Riêng đối với cá nhân của bà, thì đã tiềm tàng sẵn một võ công siêu việt, nếu đem đối phó với tại hạ thì thật quá thừa...

- À...! Ngươi đã biết như vậy thì rất tốt...! Hiện giờ ngươi hãy đến đây nạp mạng, ta sẽ cho ngươi một ân huệ đặc biệt là chết được toàn thân...!

Tử Lăng ung dung hỏi tiếp:

- Tại hạ còn một nghi vấn muốn hỏi, chẳng hay tôn giá có phải là U Minh Giáo Chủ hay không...?

Sau giây phút do dự, người áo xanh đáp gọn lỏn:

- Thật đúng như vậy...!

Tử Lăng cười nhạt:

- U Minh Giáo dấy loạn khắp chốn giang hồ, đi đến đâu thì cũng gieo cảnh tang thương chém giết, chẳng hay làm như vậy là có mục đích gì...?

Người áo xanh cười to đáp:

- Hà hà! Việc ấy rất đơn giản! Ý của ta là muốn cho thiên hạ quần hùng, cả thầy đều phải quỳ mọp dưới chân ta...! Một mệnh lệnh đưa ra, toàn cõi võ lâm giang hồ đều tuân theo răm rắp...!

- Ô...! Một ý tưởng điên cuồng...!

- Nhà ngươi sắp chết đến nơi rồi, mà còn cả gan dám đứng trước mặt già này khua môi múa mỏ hử...?

- À...! Tử sanh hữu mạng! Việc sống chết tại hạ không để vào tâm, còn một việc rất quan trọng, xin cho biết nốt... chẳng hay Túy Tâm Tiên Tử đối với bà có một quyền thuộc gì...?

Người áo xanh nổi giận quát to:

- Nhãi con, ngươi đã hỏi quá nhiều...!

Tử Lăng khẽ mỉm cười ranh mãnh:

- Nếu sự suy đoán của tại hạ không lầm thì bà là chị ruột của Túy Tâm Tiên Tử...

- Nhãi con! Nhà ngươi táo gan, buông lời nói càn... hôm nay không thể nào buông tha cho ngươi được!

Tử Lăng càng cười to:

- Dã tâm của bà thực không nhỏ! Còn một điều tôi muốn biết là bà từ Hiệp Lê Sơn đến đây với mục đích gì?

Con giận của người áo xanh đã lên đến cực độ, thành linh vung ra một chuồng, vừa quát to:

- Nhãi con! Nếu muốn biết những việc ấy, hãy xuống dưới địa ngục mà hỏi lão Diêm Vương!

Với một thế võ cực nhanh, Tử Lăng ung dung nhảy tạt né tránh.

Người áo xanh hết sức ngạc nhiên:

- Ô! Nhãi con! Chỉ mới có vài tháng, mà tài nghệ của ngươi đã tiến quá xa thế à?

- Chớ nhiều lời, tại hạ muốn cùng bà lãnh giáo vài chiêu xem thử!

Nói xong, Tử Lăng lật ngược tay đẩy ra một chuồng!

Giang Thu Lăng nãy giờ đứng tách ra xa, nàng vừa ngơ ngác vừa lộ vẻ băng khuâng. Người lạ mặt không phủ nhận sự ước đoán của Văn Tử Lăng, thế ra bà ta quả là U Minh Giáo Chủ và là dì ruột của nàng đây mà!

Thấy chuồng lực của Tử Lăng rất hùng hậu, người lạ mặt là U Minh Giáo Chủ không dám xem thường, vội nhanh nhẹn đẩy ra một chuồng nghênh đỡ!

Hai luồng kinh lực tương đương chống chọi nhau, hóa giải mất hết, chỉ còn lại những dư âm của gió rít, tiếng kêu như quỷ hú...

Thừ người giãy lâu vì kinh ngạc, U Minh Giáo Chủ vụt kêu lên:

- Nhãi con, gần đây ngươi đã gặp được tay cao thủ siêu đẳng nào, đã chỉ cho ngươi những lối đánh lợi hại như thế?

- Chớ lải nhải phí thời giờ! Hãy đỡ thêm một chiêu xem thử!

Tử Lăng vừa quát to, vừa nhanh nhẹn vung bồi thêm một chưởng.

Chàng vận dụng thập phần công lực cho vào Xích Quỷ Hồng Chưởng, một luồng chưởng quang đỏ rực theo đà chưởng phong cuộn bay ra...

- o O o -